

Τρίτη, 11 Μαΐου 2010

**Ομιλία του Προέδρου της Νέας Δημοκρατίας  
κ. Αντώνη Σαμαρά  
στην Ετήσια Γενική Συνέλευση του ΣΕΒ**

Κυρίες και κύριοι,

Ζούμε την πιο σοβαρή κρίση των τελευταίων δεκαετιών.

Και μάλιστα μια κρίση που αγκαλιάζει ολόκληρη την Ευρώπη.

Και απειλεί την παγκόσμια σταθερότητα.

Δεν θέτει μόνο σε δοκιμασία τις Οικονομίες.

Θέτει σε δοκιμασία και τις ίδιες τις Κοινωνίες, τους πολιτικούς θεσμούς, αλλά και τους ίδιους τους Ευρωπαϊκούς θεσμούς.

Τέτοιες ασυνήθιστες εποχές δεν αντέχουν πολιτικές αντιδράσεις ρουτίνας.

Δεν αντέχουν τη συνηθισμένη «πεπατημένη».

Απαιτούν διορατικότητα, αποφασιστικότητα και τολμηρά άλματα.

Πάνω απ' όλα όμως, δεν αντέχουν, τα μισόλογα και τις περιφράσεις.

Πρέπει λοιπόν να παραδεχθούμε ότι:

\* Χρεοκόπησε ένα πολιτικό σύστημα που επί δεκαετίες αναδιένειμε δανεικά.

Όχι κοινωνικό πλεόνασμα.

\* Χρεοκόπησε ένα ολόκληρο σύστημα που επί δεκαετίες επεξέτεινε το κράτος συνεχώς προς όλες τις κατευθύνσεις και συμπίεσε τον ιδιωτικό τομέα.

\* Χρεοκόπησε ένα ολόκληρο σύστημα που ενοχοποίησε την επιχειρηματικότητα, επέβαλε τη δημοσιοϋπαλληλική νοοτροπία παντού, ξέχασε την ανταγωνιστικότητα, αδιαφόρησε για τις επενδύσεις, υποκατέστησε την ανάπτυξη με τη ραγδαία αύξηση της κατανάλωσης και την επένδυση με την εφήμερη κερδοσκοπία.

\* Χρεοκόπησε, τέλος, ένα πολιτικό σύστημα ακατάσχετου λαϊκισμού και ανεπανάληπτου κρατισμού. Που σε καλές εποχές μοίραζε κοινοτικά κονδύλια και σε κακές εποχές μοίραζε φορολογικά χαράσια. Αλλά δεν νοιάστηκε ούτε για τα ανταγωνιστικά πλεονεκτήματα της χώρας, ούτε για την επέκταση της παραγωγικής βάσης, ούτε για την καθετοποίηση των ανταγωνιστικών κλάδων, ούτε για τις εξαγωγικές τους επιδόσεις.

\* Χρεοκόπησε, τέλος, ένα σύστημα όπου η γραφειοκρατία πνίγει τα πάντα, κι όσα δεν πνίγει η γραφειοκρατία τα πνίγουν η φορολογία, οι επιβαρύνσεις, οι εργοδοτικές εισφορές και οι φόροι υπέρ τρίτων.

Ένα τέτοιο σύστημα ήταν ασφαλώς μοιραίο να χρεοκοπήσει. Αλλά η κατάρρευσή του συνέπεσε με την ευρύτερη αποτυχία των ευρωπαϊκών θεσμών. Που όπως αποδείχθηκε δεν είχαν μηχανισμούς διαχείρισης κρίσεων, δεν είχαν μηχανισμούς στήριξης δοκιμαζόμενων οικονομιών, δεν είχαν μηχανισμούς εξομάλυνσης μεγάλων ανισορροπιών, δεν είχαν μηχανισμούς αλληλεγγύης.

Ή, για την ακρίβεια, με ευκαιρία την ελληνική κρίση, τώρα φαίνεται να αποκτά η Ευρώπη τέτοιους μηχανισμούς. Και δεν παραλείπει να εμπλέξει το Διεθνές

Νομισματικό Ταμείο, στη διαχείριση κρίσεων των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Πράγμα αδιανόητο για τις ΗΠΑ, όπου κρίση σε κάποια Πολιτεία, όπως έγινε στην Καλιφόρνια, δεν οδηγεί σε εμπλοκή του ΔΝΤ. Κι αυτή είναι θέση και του Paul Krugman και του συμβούλου του Πρωθυπουργού Joseph Stiglitz

Κι έτσι έχουμε μια πρώτη απάντηση στο εύλογο ερώτημα:

Πώς είναι δυνατό η κρίση στην Ελλάδα, η οποία δεν αντιπροσωπεύει πάνω από 2,5% του Κοινοτικού ΑΕΠ να προκαλέσει τέτοιους κραδασμούς σε όλη την υπόλοιπη Ευρώπη, κραδασμούς που έγιναν αισθητοί στον υπόλοιπο κόσμο;

Πολύ απλά, η Ελλάδα αποδείχθηκε ο αδύνατος κρίκος μιας πολύ χαλαρής αλυσίδας. Η Ελλάδα αποδείχθηκε μια Οικονομία γεμάτη ανισορροπίες και στρεβλώσεις μέσα σε ένα ευρύτερο Ευρωπαϊκό σύστημα που κι αυτό είχε ανισορροπίες και στρεβλώσεις. Κι όπως αποδείχθηκε δεν διέθετε σταθεροποιητικούς μηχανισμούς.

Μη ξεχνάτε – για να τα λέμε όλα – ότι η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα ανέβαζε τα βασικά επιτόκια, μέχρι τον Ιούνιο του 2008, όταν η κρίση είχε ήδη αρχίσει στις ΗΠΑ, κι όταν τα Αμερικανικά βασικά επιτόκια είχαν ήδη περικοπεί έξι φορές. Ανέβαζε τα επιτόκια της Ευρωζώνης, όταν είχε ήδη αρχίσει η διεθνής ύφεση!

Γι' αυτό σας λέω, η Ελλάδα είχε πρόβλημα, αλλά και η Ευρώπη γενικότερα είχε πρόβλημα. Κι όλα αυτά τα προβλήματα ήλθαν μαζεμένα στην επιφάνεια, τους τελευταίους μήνες με τον πιο δραματικό τρόπο.

Κυρίες και κύριοι,

Για να ξαναγυρίσουμε στην Ελλάδα, το σύστημα αυτό που κατέρρευσε δεν δημιουργήθηκε τους τελευταίους μήνες. Δεν δημιουργήθηκε καν τα τελευταία χρόνια. Και όσο για τις ευθύνες της Νέας Δημοκρατίας έχω μιλήσει τόσο ξεκάθαρα όσο δεν έχει μιλήσει ποτέ κανένας άλλος πολιτικός αρχηγός για τα λάθη της παράταξής του και τις παραλείψεις.

Είστε επιχειρηματίες και ξέρετε: Όταν αρχίσει η υπερχρέωση ανατροφοδοτείται συνεχώς. Τα υψηλά χρέη, προκαλούν αυξημένες δαπάνες εξυπηρέτησης του χρέους. Που με τη σειρά τους οδηγούν σε ακόμα μεγαλύτερα χρέη. Αυτή είναι η δυναμική χρέους-ελλείμματος που είναι εξαιρετικά δύσκολο να αντιστραφεί.

Εύκολα χρεώνεσαι. Αλλά δύσκολα ξεχρεώνεις. Ειδικά αν δεν είσαι ανταγωνιστικός.

Η υπερχρέωση στην Ελλάδα δημιουργήθηκε, όπως όλοι ξέρουμε, στη δεκαετία του '80. Το 1981 η Ελλάδα είχε το πιο χαμηλό δημόσιο χρέος στο σύνολο της Ευρώπης. Μόλις ακουμπούσε το 30% του ΑΕΠ. Κι ας είχαν μεσολαβήσει, μόλις πριν λίγο, δύο πετρελαϊκές κρίσεις.

Μέχρι το 1989, το δημόσιο χρέος υπερ-τριπλασιάστηκε ως ποσοστό του ΑΕΠ, ενώ οι δημόσιοι υπάλληλοι υπερ-διπλασιάστηκαν! Από τότε διαδοχικές κυβερνήσεις κατόρθωσαν να σταματήσουν τη δυναμική του χρέους, αλλά δεν κατάφεραν να την αντιστρέψουν. Γύρω στο 100-110% ήταν το χρέος ως ποσοστό του ΑΕΠ όλη τη δεκαετία του 90. Τόσο ήταν το έτος 2000, στο αποκορύφωμα της εκσυγχρονιστικής πολιτικής Σημίτη. Στη συνέχεια υποχώρησε κάπως. Όχι όσο θα' πρεπε. Κι ύστερα, μετά το 2007, αυξήθηκε πάλι, λόγω και της διεθνούς κρίσης, που αύξησε τα ελλείμματα και τα χρέη σε όλες σχεδόν τις χώρες του κόσμου. Και σίγουρα σε όλες τις χώρες της Ευρώπης.

Μέσα στο 2009 η Ελλάδα πήρε έκτακτα μέτρα μείωσης του ελλείμματος. Τα οποία δεν υλοποιήθηκαν ποτέ λόγω αλλαγής της κυβέρνησης τον Οκτώβριο του 2009.

Το τελευταίο τρίμηνο του 2009, επί νέας διακυβέρνησης πλέον, προϋπολογισθέντα έσοδα ματαιώθηκαν ή μετατέθηκαν για την επόμενη χρονιά, το 2010. Όπως το ΕΤΑΚ, οι εισφορές για τους ημι-υπαίθριους χώρους, η φορολόγηση των σκαφών αναψυχής και τα τέλη κυκλοφορίας.

Ακόμα γράφτηκαν δαπάνες που δεν είχαν προϋπολογισθεί, όπως η αποπληρωμή χρεών των δημοσίων νοσοκομείων.

Τέλος, το τελευταίο τρίμηνο παρέλυσε πλήρως το Δημόσιο με την ανεκδιήγητη εκείνη «οδύσσεια» δημόσιας διαβούλευσης για το διορισμό Γενικών Γραμματέων στα υπουργεία. Κυρίως παρέλυσε ο εισπρακτικός μηχανισμός. Βάσει στοιχείων που κατέθεσα στη Βουλή από το Λογιστήριο του Κράτους, τα δύο τρίτα της υστέρησης εσόδων για ολόκληρο το 2009 σημειώθηκαν μόνο το τελευταίο τρίμηνο!

Το έλλειμμα που παρέδωσε η προηγούμενη κυβέρνηση ήταν παραπάνω απ' όσο η ίδια υπολόγιζε. Δεν υπάρχει αμφιβολία γι' αυτό. Αλλά δεν θα ξεπερνούσε το 8,5% αν εφαρμοζόταν η πολιτική της και τα έκτακτα μέτρα της ως το τέλος. Αυτό άλλωστε – υψηλότερα ελλείμματα από τα προϋπολογισθέντα και έκτακτα μέτρα για τον περιορισμό τους – έγινε σε όλες τις χώρες της ευρωζώνης.

Όμως στην Ελλάδα διαλύθηκαν τα πάντα το τελευταίο τρίμηνο. Μόνο 1,5 ποσοστιαία μονάδα ελλείμματος προσέθεσε η παράλυση των πάντων που ακολούθησε. Μαζί με τη ματαίωση των έκτακτων μέτρων και την καθυστέρηση λήψης νέων μέτρων, κάποιες παροχές που έγιναν από τη νέα κυβέρνηση και μπόλικη δημιουργική λογιστική, το έλλειμμα εκτινάχθηκε άλλες 3 με 3,5 μονάδες. Κι έφτασε το 13,6%.

Με 8,5% είχαμε υψηλό έλλειμμα. Αλλά δεν ήμασταν εμείς ο αδύναμος κρίκος της Ευρωζώνης. Με 13,6% ήμασταν σίγουρα ο αδύναμος κρίκος. Γίναμε μόνοι μας ο αδύναμος κρίκος.

Κι ύστερα άρχισε κάτι πρωτοφανές: Η νέα κυβέρνηση άρχισε να μιλάει για «Τιτανικό», να δηλώνει προς πάσα κατεύθυνση ότι η οικονομία βουλιάζει, ότι «δεν έχει σάλιο». Και τότε δεχθήκαμε την επίθεση των κερδοσκόπων, από την οποία δεν συνήλθαμε ποτέ.

Τον Οκτώβριο, όλοι γνώριζαν την κατάσταση της Ελληνικής Οικονομίας. Αλλά τα spreads βρίσκονταν μόλις στις 135 μονάδες, όταν παρέλαβε η κυβέρνηση Παπανδρέου. Ενάμιση μήνα αργότερα, προς τα τέλη Νοεμβρίου, όταν είχε γίνει γνωστό το διψήφιο έλλειμμα τα spreads δεν ξεπερνούσαν τις 170 μονάδες. Η Ελλάδα με τα ίδια χρόνια προβλήματα ελλείμματος, χρέους, ανταγωνιστικότητας μπορούσε ακόμα να δανειζεται άνετα και σχετικά χαμηλά.

Οι διεθνείς αγορές δεν ανησυχούσαν ακόμα. Γνώριζαν ότι μπορούσε η Ελλάδα με έκτακτα μέτρα να αντιμετωπίσει τα προβλήματά της. Όπως έκανε Ιρλανδία με έλλειμμα αντίστοιχο με το ελληνικό. Όπως έκανε η Ιταλία με χρέος μεγαλύτερο από το ελληνικό.

Όμως, έκτακτα μέτρα δεν πάρθηκαν. Κι ύστερα άρχισε ο αυτό-διασυσμός της χώρας με τις αψυχολόγητες δηλώσεις και ενέργειες κυβερνητικών παραγόντων. Και τότε, από τα τέλη Δεκέμβρη, άρχισε η εκτόξευση των spreads.

Η πορεία των επιτοκίων δανεισμού της Ελλάδας, δείχνει τον βαθμό εμπιστοσύνης των αγορών στην ικανότητα της κυβέρνησης να διαχειριστεί το έλλειμμά της. Κι όπως δείχνει η εξέλιξη των επιτοκίων δανεισμού, η εμπιστοσύνη αυτή κατέρρευσε τους τελευταίους μήνες.

Η νέα κυβέρνηση πήρε ένα πρόβλημα ελλείμματος που ήταν κοινό για όλες τις χώρες της Ευρώπης και το μετέτρεψε σε κρίση δανεισμού μοναδικό στην Ευρώπη.

Κι αυτό μας οδήγησε στο μηχανισμό στήριξης.

Αλλά δεν μας έλυσε το πρόβλημα.

Μας δημιούργησε νέο πρόβλημα, χειρότερο:

Γιατί όταν σε συνθήκες ύφεσης επιβάλλονται μέτρα που μειώνουν κι άλλο τη ζήτηση και επιδεινώνουν την ανταγωνιστικότητα, τότε μπαίνει ολόκληρη η Οικονομία σε φαύλο κύκλο:

Όπου σκληρά μέτρα, οδηγούν σε βαθύτερη ύφεση, σε μείωση των φορολογικών εσόδων, σε επίμονα υψηλά ελλείμματα, που απαιτούν ακόμα πιο σκληρά μέτρα. Που θα οδηγήσουν σε ακόμα βαθύτερη ύφεση, σε ακόμα μεγαλύτερη υστέρηση εσόδων σε ακόμα πιο επίμονα ελλείμματα. Και σε νέα σκληρότερα μέτρα.

Αυτός ο φαύλος κύκλος απειλεί πλέον την οικονομία μας. Κι απ' αυτόν πρέπει να βρούμε, Με αντισταθμιστικά μέτρα που τονώνουν την αγορά. Με στοχευμένα μέτρα που περιορίζουν την κρατική σπατάλη, χωρίς να γονατίζουν την οικονομία. Με επίσης στοχευμένα μέτρα που μπορούν να περιορίσουν τη φοροδιαφυγή, χωρίς να γονατίζουν την Κοινωνία και χωρίς να παραλύουν τις αγορές.

Τέτοια μέτρα δεν πάρθηκαν, ωστόσο.

Το μείγμα που ακολουθήθηκε επιτείνει το φαύλο κύκλο της ύφεσης.

Δόθηκε στην Ελλάδα ένα «φάρμακο» πιο επικίνδυνο κι από την αρρώστια που προσπαθεί να θεραπεύσει.

Άλλωστε και εσείς αντιληφθήκατε πλήρως – και είναι προς τιμήν σας – ότι δεν μπορούμε να σώσουμε δήθεν την Οικονομία διαλύοντας την Κοινωνία.

Γι' αυτό και ο ΣΕΒ αντιτάχθηκε δημόσια και σθεναρά στην περικοπή του 13<sup>ου</sup> και 14<sup>ου</sup> μισθού στον ιδιωτικό τομέα. Γιατί; Γιατί καταλάβατε ότι αυτό δεν θα βελτίωνε τους επιχειρηματικούς ισολογισμούς, θα διέλυε και την Οικονομία και την Κοινωνία.

Είναι προς τιμήν σας η στάση που κρατήσατε στο θέμα αυτό.

Αλλά εμείς ήμασταν υποχρεωμένοι να δώσουμε τη μάχη σε όλα τα άλλα μέτωπα...

Κυρίες και κύριοι,

Είπα «όχι» στα μέτρα που μας πρότειναν, γι' αυτό ακριβώς: Διότι δεν βγάζουν την Οικονομία από το φαύλο κύκλο ύφεσης και ελλειμμάτων. Αντίθετα τη βουλιάζουν πιο βαθιά.

Είπα «όχι» στα μέτρα που μας πρότειναν. Αυτό το ερώτημα τέθηκε στη Βουλή. Δεν μας ρώτησαν αν πρέπει να πάρουμε τη βοήθεια του μηχανισμού στήριξης. Εδώ που μας έφεραν δεν υπάρχει άλλη λύση.

Δεν μας ρώτησαν αν πρέπει να επιτύχουμε μείωση του ελλείμματος κατά 5,5 μονάδες φέτος. Και κατά 13 μονάδες στην τετραετία. Έτσι κι αλλιώς δεν έχουμε άλλη επιλογή.

Μας ρώτησαν αν εγκρίνουμε αυτά τα συγκεκριμένα μέτρα, αυτό το συγκεκριμένο μείγμα πολιτικής, αυτό το συγκεκριμένο τρόπο να μειώσουμε το έλλειμμα. Κι αυτό ασφαλώς δεν μπορούσαμε να το εγκρίνουμε. Γιατί είναι λάθος. Γιατί είναι επικίνδυνο μείγμα. Γιατί διαιωνίζει το φαύλο κύκλο της ύφεσης.

Είχαμε προτείνει μέτρα που θα άλλαζαν το μείγμα και θα απέτρεπαν το φαύλο κύκλο της ύφεσης. Δεν μας άκουσαν. Ούτε καν την τελευταία στιγμή.

Βάλαμε πλάτη στην Ευρώπη για να υπάρξει ο μηχανισμός στήριξης της Ελλάδας. Αλλά δεν αξιοποίησαν τη βοήθεια που προσφέραμε.

Και ύστερα - όχι, βέβαια ότι αυτό θα έπαιζε ρόλο στην τελική μας απόφαση - άρχισε η υποκρισία: Μας είπαν ότι δήθεν θέταμε σε κίνδυνο το μηχανισμό στήριξης. Όταν τέτοιος κίνδυνος δεν υπήρχε κανένας, αφού η κυβέρνηση διέθετε άνετη πλειοψηφία να περάσει τα μέτρα της. Κι αφού, όπως αποδείχθηκε, οι Ευρωπαίοι

έχουν διαισθανθεί πλέον τη μεγάλη ανάγκη να αποτρέψουν χρεοκοπία της Ελλάδας. Γιατί σε μια τέτοια περίπτωση θα έχαναν κι αυτοί.

Μην κάνετε λάθος: την επόμενη τριετία θα περάσουμε δύσκολα. Όχι μόνο γιατί θα δοκιμαστεί η Οικονομία από τη βαθιά κι ανεπανάληπτη ύφεση. Αλλά και διότι θα δοκιμαστεί η κοινωνική συνοχή από μια χωρίς προηγούμενο συντριβή του βιοτικού επιπέδου.

Σε τέτοιες συνθήκες η χώρα χρειάζεται μια αξιόπιστη αντιπολίτευση. Μια αντιπολίτευση που δεν βουλιάζει στην ανυποληψία μαζί με το σύστημα που καταρρέει.

Σε τέτοιες συνθήκες δεν μπορούμε να αφήσουμε τη χώρα χωρίς θεσμική αντιπολίτευση.

Δεν μπορούμε να ακούγεται στη χώρα, ως μοναδική αντιπολίτευση, η φωνή των διαδηλωτών στο πεζοδρόμιο.

Το ΠΑΣΟΚ που σήμερα, ως κυβέρνηση, συμπιέζει μέχρις ασφυξίας το βιοτικό επίπεδο είναι το ίδιο ΠΑΣΟΚ που ως αντιπολίτευση, πριν λίγους μήνες κραύγαζε «λεφτά υπάρχουν» και έταζε στους πάντες τα πάντα.

Οι αντιδράσεις που προκαλεί η σημερινή αδιέξοδη πολιτική του, αλλά και ο μέχρι χθες ακατάσχετος λαϊκισμός του και η κραυγαλέα πλέον αναξιοπιστία του, επιβάλλουν μίαν αντιπολίτευση που δεν θα ταυτιστεί μαζί του.

Και δεν θα παρασυρθεί από τη φθορά του.

Κι ύστερα φτάσαμε στο αποκορύφωμα της υποκρισίας: Έφεραν νομοσχέδιο στη Βουλή με μέτρα προσαρμογής, και στο προοίμιό του υπήρχε όλη η κομματική προπαγάνδα του ΠΑΣΟΚ που επέρριπτε όλες τις ευθύνες στις προηγούμενες κυβερνήσεις της Νέας Δημοκρατίας. Στο Νομοσχέδιο, φανταστείτε, υπάρχει η φράση: «η προηγούμενη κυβέρνηση διαμόρφωσε και έκρυβε το χρέος». Κι ύστερα υπήρχαν κι άλλες τέτοιες αναφορές. Ωστε αν το ψηφίζαμε ουσιαστικά να πυροβολούσαμε τον εαυτό μας. Να αποδεχόμασταν αποκλειστική ευθύνη για όλα τα δεινά...

Το ΠΑΣΟΚ δεν ήθελε τη στήριξή μας. Δεν την είχε ανάγκη άλλωστε. Ήθελε, όμως, να μας κάνει στόχο για συνολικό ανάθεμα.

Είπαμε, λοιπόν, όχι στα μέτρα, αλλά εγγυηθήκαμε τη βοήθεια και την αποπληρωμή της. Είπαμε ότι εγγυόμαστε τα χρήματα που δίνονται στην Ελλάδα σήμερα, γιατί η Πολιτεία έχει συνέχεια και η Ελλάδα έχει αξιοπρέπεια.

Κάτι βέβαια που όταν το ΠΑΣΟΚ ήταν στην Αντιπολίτευση δεν έκανε ποτέ.

Είπα όχι στα μέτρα, γιατί κάποιος έπρεπε να επισημάνει ότι οδηγούν σε αδιέξοδο, ότι εντείνουν το φαύλο κύκλο της ύφεσης.

Να σας το πώς αλλιώς: το πρόβλημα της Ελλάδας δεν είναι κυρίως, όπως νομίζουν κάποιοι, δημοσιονομικό. Είναι κατ' εξοχήν διαρθρωτικό.

Δεν αφορά απλώς μεγάλα ελλείμματα. Αφορά ένα πλήθος στρεβλώσεων που έχουν δημιουργήσει ένα πολύ μεγαλύτερο έλλειμμα: Ένα έλλειμμα ανταγωνιστικότητας.

Και τα μέτρα που πήραμε, τα μέτρα που μας επέβαλαν αν θέλετε, δεν λύνουν τα διαρθρωτικά προβλήματα. Λύνουν μόνο το δημοσιονομικό. Κι αυτό, προσπαθούν αγκομαχώντας να το λύσουν. Διότι μειώνοντας το έλλειμμα επιτείνουν τις υπόλοιπες στρεβλώσεις.

Όταν ανεβάζεις τους φόρους, δεν χτυπάς τη φοροδιαφυγή. Δημιουργείς κίνητρα για φοροδιαφυγή. Λιώνεις αυτούς που δεν μπορούν να ξεφύγουν - έτσι κι αλλιώς - και κινητροδοτείς όσους μπορούν να κλέψουν το κράτος.

Είπαμε λοιπόν, όχι στα μέτρα, γιατί κάποιος έπρεπε να θυμίσει ότι δεν αρκεί να κόβεις το έλλειμμα, αν δεν λύνεις και τα διαρθρωτικά προβλήματα.

Αλλά λέω ναι, σε όσα δυστυχώς δεν προωθούνται στο νέο Νόμο:

-- στη δραστική περιστολή της προκλητικής κρατικής σπατάλης

-- στην αποφασιστική προώθηση των ιδιωτικοποιήσεων,

-- στις εκτενείς συγχωνεύσεις των δημοσίων φορέων.

-- στην προώθηση της ευελιξίας στην αγορά εργασίας, ταυτόχρονα με την θεσμοθέτηση κανόνων εξασφάλισης για τους εργαζόμενους.

Ζητώ άμεσα να προστατευθεί το ιστορικό κέντρο της Αθήνας - το εμπόριο, ο τουρισμός, η διακίνηση ανθρώπων και εμπορευμάτων, η οικονομική και κοινωνική ζωή γενικότερα – από τις καθημερινές πλέον ταραχές. Πεθαίνουν οι πόλεις μας. Δεν μπορούμε να συνεχίσουμε έτσι...

Σε καμία άλλη πόλη στον κόσμο δεν συμβαίνει αυτό. Πέρα από τις χώρες όπου έχει πλήρως καταρρεύσει η έννομη τάξη...

Ζητώ να σταματήσει το παραεμπόριο. Δεν μπορεί ο έμπορος που πληρώνει νοίκι, εργοδοτικές εισφορές, ΦΠΑ, φόρο επί των κερδών και δημοτικά τέλη, να βλέπει μπροστά στην πόρτα του να πουλάνε ίδια προϊόντα με τα δικά του, αυθεντικά ή χαλκευμένα στο ένα τέταρτο της τιμής. Σκοτώνουμε το εμπόριο μέρα με τη μέρα.

Ζητώ ένα νέο Νόμο για τις επενδύσεις. Εφτά μήνες ΠΑΣΟΚ σήμερα και Επενδυτικός Νόμος δεν υπάρχει. Ειδικά για τις μεγάλες επενδύσεις,

--με πρόβλεψη να υπάγονται απευθείας στον Πρωθυπουργό,

--με υποχρέωση να δίνεται απάντηση για κάθε επενδυτικό σχέδιο σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα.

Ζητώ να αξιοποιήσει το κράτος τις ΣΔΙΤ, τις Συμπράξεις Δημοσίου και Ιδιωτικού τομέα, ώστε να δοθεί η ευκαιρία στους επιχειρηματίες να κάνουν αυτό που δεν μπορεί πλέον να κάνει το δημόσιο, λόγω της ανάγκης δραστικής περιστολής των δαπανών του για χρόνια.

Τέτοιες συμπράξεις καθώς και έργα παραχώρησης, όπου το Δημόσιο βάζει τη γη και ιδιώτες επενδυτές βάζουν τα κεφάλαια, μπορούν να δώσουν πνοή ανάπτυξης σε μια χειμαζόμενη οικονομία. Χωρίς να στοιχίσει τίποτε στο κράτος. Αλλά και με την προϋπόθεση να δημιουργήσουμε σταθερό επενδυτικό περιβάλλον. Χωρίς το οποίο, ασφαλώς, όλα τα άλλα είναι μάταια.

Αυτό που βιώνουμε είναι κρίση. Δραματική κρίση. Μπορούμε να τη μετατρέψουμε σε ευκαιρία. Αν χρησιμοποιήσουμε τις ΣΔΙΤ, όπως προβλέπουν και οι κοινοτικές οδηγίες.

Ζητώ να ληφθούν τέτοια μέτρα μηδενικού ή ελάχιστου δημοσιονομικού κόστους, ώστε να ανασάνουν οι αγορές και να τονωθεί η Οικονομία. Αυτά δεν είναι Κεύσσιανά μέτρα τόνωσης της ζήτησης. Είναι μέτρα που ξεμπλοκάρουν την οικονομική δραστηριότητα, παρακάμπτουν στρεβλώσεις και δίνουν πνοή, δίνουν ανάσα, και επαναλαμβάνω είναι μηδενικού ή ελάχιστου δημοσιονομικού κόστους, τη στιγμή που η οικονομία δοκιμάζεται περισσότερο και τη χρειάζεται περισσότερο.

Χωρίς τέτοια μέτρα η περιστολή του ελλείμματος θα αποδώσει πολύ λιγότερα από τις θυσίες που επιβάλλει. Ήδη με βάση της συμφωνία ένταξης στο μηχανισμό στήριξης χάνουμε το 36% με 40% της προσαρμογής που κάνουμε. Κάνουμε φέτος 9 ποσοστιαίες μονάδες του ΑΕΠ περικοπές, για να μειώσουμε το έλλειμμα κατά 5,5 μονάδες. Τα υπόλοιπα θα τα απορροφήσει η ύφεση.

Ζητώ, ακόμα, να ξεκινήσει η αξιοποίηση της ακίνητης περιουσίας του Δημοσίου. Και διευκρινίζω: αυτή που είναι απολύτως αξιοποιήσιμη και βρίσκεται υπό τη διαχείριση της ΚΕΔ. Το ύψος της υπολογίζεται σε τουλάχιστον 272-300 δισεκατομμύρια ευρώ. Και σήμερα δεν αποδίδει τίποτε.

Είναι αδιανόητο, να έχουμε τέτοιο περιουσιακό στοιχείο, που αγγίζει το σύνολο σχεδόν του χρέους μας, και να το αφήνουμε «στον πάγο». Είναι αδιανόητο να μας πνίγουν τα ελλείμματα, όταν διαθέτουμε τέτοια ανεκμετάλλευτη περιουσία.

«Αξιοποιώ» δεν σημαίνει «ξεπουλάω». Σημαίνει δίνω αξία! Μετατρέπω την ανενεργή περιουσία σε Ενεργητικό. Δηλαδή μετατρέπω αδρανείς πόρους σε τμήμα του εθνικού Ενεργητικού. Είμαστε μια καταχρεωμένη αλλά και πολύ πλούσια χώρα.

Μόλις τώρα συνειδητοποιήσαμε ότι είμαστε καταχρεωμένοι.

Καιρός να αντιληφθούμε ότι έχουμε αυτόν τον πλούτο στα χέρια μας.

Και να χρησιμοποιήσουμε την περιουσία μας, τα ανταγωνιστικά μας πλεονεκτήματα και το δαιμόνιο του Έλληνα για να βγούμε από την κρίση. Και να απαλλαγούμε από τους ασφυκτικούς περιορισμούς του μηχανισμού στήριξης.

Φυσικά πρέπει να προχωρήσουμε σε δραστικές τομές.

Ασφαλώς πρέπει να μειώσουμε το κράτος και να το μετατρέψουμε σε συμπαραστάτη του παραγωγού, όχι σε δυνάστη του.

Σε αρωγό του επιχειρηματία, αλλά και του πολίτη, όχι σε τύραννό του.

Αλλά όλα αυτά πρέπει να τα κάνουμε σε συνθήκες ανάπτυξης με ποιότητα και ανταγωνιστικότητα, σε συνθήκες αύξησης του ΑΕΠ, σε συνθήκες ανάδειξης ευκαιριών και διάχυσης ευκαιριών. Όχι σε συνθήκες όλο και μεγαλύτερης ύφεσης της Οικονομίας, όλο και μεγαλύτερης καθίζησης των αγορών, όλο και μεγαλύτερης ανασφάλειας εργαζομένων και επιχειρηματιών, όλο και πιο εκρηκτικών κοινωνικών αντιδράσεων.

Πρέπει να βγούμε από την κρίση με ανάπτυξη, όχι με ασφυξία.

Η ανάπτυξη είναι η μόνη διέξοδος για τον τόπο. Το κράτος διαθέτει δύο εργαλεία: το ΕΣΠΑ και τον επενδυτικό νόμο. Ο επενδυτικός νόμος είναι σε αναστολή. Οι δημόσιες επενδύσεις, που μας είχαν υποσχεθεί ότι θα αυξάνονταν έχουν ήδη περικοπεί από 10,3 δισεκατομμύρια σε 9,3 δισ. Όσο για το ΕΣΠΑ οι πολίτες αντιμετωπίζουν αλληλοκατηγορίες για καθυστερήσεις και συνεχείς εξαγγελίες για επιτάχυνση, που όμως δεν οδηγούν πουθενά.

Κι εδώ παίρνετε μια μικρή γεύση τι εννοούμε όταν μιλάμε για μέτρα ανάσες, μέτρα τόνωσης χωρίς δημοσιονομικό κόστος:

-- Να ξεμπλοκάρουν τα προγράμματα που είναι ήδη έτοιμα.

-- Να σταματήσουν οι περιττές και ανούσιες διαβουλεύσεις.

-- Να προωθηθούν προγράμματα όπου μπορεί να γίνει γρήγορα εκταμίευση με άμεσες θετικές επιπτώσεις, όπως το πρόγραμμα εξοικονόμηση κατ' οίκον.

-- Να επιδιωχθεί, σε συνεννόηση με την Κομισιόν, λόγω των ειδικών συνθηκών, η μετάθεση των εθνικής συνεισφοράς στο ΕΣΠΑ σε επόμενα χρόνια. Και μάλιστα αυτό θα μπορούσε να χρηματοδοτηθεί από κοινοτικούς πόρους, όπως είναι η Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων.

Κυρίες και κύριοι,

Θέλω να βγούμε μίαν ώρα αρχύτερα, για να μειώσουμε τους φορολογικούς συντελεστές...

Γιατί ανάπτυξη δεν γίνεται με τέτοιους φορολογικούς συντελεστές. Σε αυτό είμαι απολύτως υπέρ της πολιτικής του σοκ στην Οικονομία. Και αυτό πρέπει να γίνει τώρα.

Δεν μπορούμε να ανταγωνιστούμε άλλες χώρες της Ένωσης και μάλιστα γειτονικές μας, που έχουν συντελεστές το ένα τρίτο των δικών μας!

Η ανάπτυξη θα έλθει με πολύ χαμηλότερη φορολογία με πολύ μικρότερη γραφειοκρατία, με πολύ μικρότερο και πολύ καλύτερο κράτος, με πολύ πιο αποδοτική δημόσια διοίκηση.

Θέλουμε να βγούμε όσο το δυνατό γρηγορότερα από το μηχανισμό στήριξης, για να μπορέσουμε να προχωρήσουμε σε πραγματικά αναπτυξιακή στρατηγική, με προτεραιότητα στην ανταγωνιστικότητα και στροφή στην ποιότητα.

Το πρόγραμμα προσαρμογής προσπαθεί να λύσει το δημοσιονομικό πρόβλημα και επιτείνει το διαρθρωτικό.

Χρειαζόμαστε ένα άλλο μείγμα πολιτικής για να λύσουμε και τα δύο.

Και χρειαζόμαστε αξιοπιστία για να πιστέψει ο κόσμος ότι μπορούμε να βγούμε από την κρίση.

Και χρειαζόμαστε Ελπίδα για να αλλάξουμε την ψυχολογία και της Κοινωνίας και της Αγοράς.

Απόγνωση κι απελπισία, δηλαδή, έλλειψη προοπτικής για το αύριο, κι έλλειψη πίστης σε οτιδήποτε, αποτελούν ένα μείγμα εκρηκτικό και για την Οικονομία και για την Κοινωνία. Και αυτό πρέπει να το αποφύγουμε.

Λαός που πιέζεται, αλλά πιστεύει στον εαυτό του και στο μέλλον του, μπορεί να γίνει καταλυτική δύναμη αναγέννησης του τόπου.

Αυτός είναι ο ρόλος μας: να μετατρέψουμε την απελπισία σε προοπτική.

Και την απόγνωση σε ελπίδα.

Να πιστέψει ο καθένας στον εαυτό του.

Και να απελευθερώσει τις δυνάμεις που έχει ο Έλληνας μέσα του.

Ιδιαίτερα σε δύσκολες εποχές όπως η σημερινή, αυτή την προοπτική, αυτήν την πίστη και αυτήν την ελπίδα τα χρειαζόμαστε πριν απ' όλα και πάνω απ' όλα.

Τα χρειάζεται η Οικονομία μας.

Και πάνω απ' όλα τα χρειάζεται η Κοινωνία μας...

Σας ευχαριστώ πολύ.